

မှိုင်းကွဲ

ကိုးကွဲ
ချီကွဲ
ချီကွဲ

ကိုယ့်အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း၊ သူများ အကြောင်းဆိုကတည်းက ကိုယ့်အကြောင်း၊ မိမိ အကြောင်းကို ရေးတော့မည်ဆိုသည် ကိုတော့ အထူးပြောရန် မလိုတော့ပါ။

သူ့အကြောင်း ဆိုသည် မှာ တော့ ချစ်သူ၊ မုန်းသူတို့ အကြောင်း၊ သူများ အကြောင်းကတော့ ချစ်သူလည်း မဟုတ် မုန်းသူလည်း မဟုတ်၊ ဥပေက္ခာလူတို့ ၏ အကြောင်းပါတည်း။

ဖိုးကျော့

(၁)

မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်းလားတော့ မသိ။ မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ သည် ဥရုဝေလတော၌ (၆)နှစ် ကြာ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်ခဲ့၏။ မိမိတို့ က တော့ အင်းစိန်တောရမှာ ဒုက္ကရစရိယာ (၆)နှစ် ကျင့်ခဲ့ကြရသည် ။ မိမိတို့ ထောင်ကလွတ်ကြရသည် မှာ သံဃာတော်တို့ ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်၏။ သံဃဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ညီညွတ်ရေးသာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိတို့ ထောင် ထဲ၌ နောက်မည်မျှ နေကြရဦးမည်မသိ။ တရားရုံးအမိန့်နှင့် လွတ်ရက် စေ့သော်လည်း ဂတ်စတာပိုတို့ ၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့် နောက်အမှုတစ်ခု

ခုနှင့် ထောင်ထပ်ကျ ချင် ကျဦးမည်။ ထိုသို့ ထောင်ထပ်ကျသော နောင် တော်၊ ညီတော်များကား အများကြီးပင်။

(၂/၈၀) လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် မိမိတို့ လွတ်လာကြသည် မှာ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု အိန္ဒိယက ပြန်ရောက် လာပြီး မကြာမီမှာ ဖြစ် ၏။ သုဓမ္မာ၊ ရွှေကျင်၊ ဒွါရ စသည့် သံဃဂိုဏ်းကြီးများ ပေါင်းစုံညီညွတ် ရေးကို အကြောင်းပြုပြီး အကျဉ်းသားများကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးခြင်း ဖြစ် သည် ။ ဤကိစ္စအတွက် သူ့ပါတီက လူများ လည်း အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အများ အပြား ရှိနေကြရာ ဦးနေ ဝင်းအား ဦးနုကပဲ တောင်းဆိုသလား၊ သံဃာတော်များကပဲ မေတ္တာရပ် ခံ၍ လား ဆိုသည် ကိုတော့ မိမိတို့ မသိ။

သံဃာဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ညီညွတ်ပေါင်းစည်းရေးလုပ်ရန် ဦးနုအား မြန် မာနိုင်ငံကို အပြီးပြန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အလည်လာတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးနေဝင်းက တရားဝင်ဖိတ်ခေါ်၍ လာကြောင်းကိုတော့ မဆလ ထုတ် သတင်းစာတွင် ထောင်ထဲ၌ ဖတ်ခဲ့ရသည် ။ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် ဦးနုနှင့် ဒေါ်မြ ရီတို့ မြန်မာ ပြည် ပြန်ရောက် လာပြီး ယှဉ်ထိုင်နေကြပုံကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ ၏။

မိမိနှင့် ဂုန်နီစက်ရုံက ဆန္ဒပြအလုပ်သမား (၁၉)ဦးကို ရုံးထုတ်သည့် အကြောင်း ယခင်က ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာတွင် ပါဖူးသဖြင့် ယခု မိမိတို့ ပြန်လွတ်လာလျှင် (ယခု မီဒီယာသမားတို့ အင်တာဗျူး လာတွေ့ကြသလိုများ) သတင်းထောက်များ လာပြီး ဘာဘာညာညာများ မေးကြလေဦး မလားဟု လည်း ရင်ထိတ်ခဲ့ရသည်

။

ဤသို့ ရင်ထိတ်ခဲ့ရသည် မှာ လည်း ၁၉၇၂ ခုနှစ်က အမျိုးသားစာ

ပေဆုရသည် ကို မိမိ မသိ။ စာရေးနေချိန် ည (၁၀)နာရီလောက်တွင် အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက် ဝင်လာကြပြီး အင်တာဗျူးလုပ်ကြ၊ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြတော့မှ သတင်းထောက်များ ပြော၍ အမျိုးသားစာပေဆုရကြောင်း သိရသည် ။

(၂/၈၀)နှင့် ထောင်ကလွတ်လာသော်လည်း ရင်ထိတ်ခဲ့ရသည် မှာတော့ ယခု အကျဉ်းထောင်နှင့် လွတ်လာကြသူများကို မီဒီယာသမားများက ဘာဘာညာညာ မေးသလိုမေး၍ အမှားအယွင်းများ တစ်ခုခုဖြစ်မိလျှင် ထောင်ကြွေးကျန် နောက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အတွက် ပြန်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည် ။

သို့သော် အင်းစိန် ရောဂါဝတ်ခါးမကြီးက ထွက်လာချိန်မှာ တော့ အများ သူငါလိုပင် ကိုယ့်အထုပ် ကလေး ကိုယ်ပိုက်ပြီး ခပ်ကုပ်ကုပ်သာ ထွက်လာရ၏။ မည်သည့် မီဒီယာသမားများကမျှ စောင့်ကြို၍ ဘာဘာညာညာမေးသည် ကို မခံခဲ့ရ။ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ရောင်စဉ်တန်းကြောင့် လန့်ပြီး ဟိုဟိုသည် သည် သတိထားကြည့်တော့လည်း ထူးခြားမှု ဘာမျှ မတွေ့ရ။

အမှန်ကလည်း ဤသည် မှာ မဆန်း။ မြန်မာ ဂတ်စတာပိုများ သည် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ဆိုသည် ကို နားကြားချင်ကြသူများ မဟုတ်ကြ။ သူတို့ ၏ ပြည်ထဲရေး ယမမင်းကြီးကလည်း နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဆိုတာ မရှိ။ (ကာလမကြာမီကလည်း တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဆိုတာ မရှိပါဟု နိုင်ငံတကာကို ကြေညာဖူး၏။) သူတို့ ၏ သဘောမှာ သူတို့ ကိုဆန့်ကျင်သူ မှန်သမျှ ရာဇဝတ်သားချည်းဟု သတ်မှတ်ထားကြသဖြင့် ဖြစ်၏။

မိမိလို (သူတို့ စကားနှင့် ပြောရလျှင် ဝေလေလေများ) ပါချည်ပါချဲ့

ကောင်ကို မဆိုထားနှင့် ၊ ယုံကြည်ချက်အတွက်နှင့် အသက်စွန့် ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ တစ်သက်လုံးနီးနီး တောထဲ တောင်ထဲ နေလာ ခဲ့သော သခင်စိုးကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပင် ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားဟု သတ်မှတ်ထားသည် မှာ မဆန်းပေ။ ဤသည် မှာ မဆလတို့ ၏ ဥပဒေသအရ တမင်သေးသိမ်အောင် စီမံထားတာလည်း ပါလေမည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် အင်းစိန် ရောဂုဓာတ်ခါးမကြီးအထွက်မှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မျှ မခံခဲ့ရဘဲ အေဂျီတီ အိုင်ကျောင်းနောက်ရှိ ယောက်ဖ မောင်စောနုတို့ အိမ်သို့ ရောက်လာရသည် ။

လူစိတ်ဆိုသည် မှာ အတော်ခက်သည် ။ ထောင်ထဲ နေခဲ့တုန်းက ထောင်ကလွတ်လျှင် အင်းစိန် ထောင်ကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးသည် ယနေ့အထိ အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်။ အင်းစိန် ထောင်ကြီးသည် ခုနစ်မိုင်ပတ်လည် ရှိသည် ဟု ဆို၏။ ရှေးခေတ် ခဲသီးနှင့် သွားသော တိုင်ကပ် နာရီကြီး ပုံသဏ္ဌာန်ရှိ၏။ နောင်သောအခါ မိမိအရပ်ကိုသွားစဉ် လေယာဉ်ပေါ်က မြင်ရသည် မှာ ဖွဲ့စည်း ပုံ အလွန်စနစ်ကျသည် ဟု ဆိုရမည်။ မမကြီးတို့ ၊ ချစ်ကိုကိုတို့ ၏ ဘူမိနက်သန်ဖြစ်သော မိန်းဂျေးကို အဆောင်ကြီးငါးဆောင်က ဦးတိုက်ထားသည် ။ နာရီ၏ ခဲသီးတွဲကျနေရာ ဘယ်ယမ်းညာယမ်းသော ခဲဝိုင်းကြီးအောက် ရှည်မျောမျောမှာ အလုပ်ကြီးဘက်ဖြစ်သည် ။

အင်းစိန်အကျဉ်းထောင် ပတ်လမ်းအတိုင်းလျှောက်လျှင် ခုနစ်မိုင်ရှိပြီး မြန်မာဘုရင်များ စံမြန်း သွားကြသော မန္တလေးနန်းတော်သည် တစ်ဖက်လျှင် နှစ်မိုင်နှုန်းနှင့် (၈)မိုင် စတုရန်းလေးထောင့်စပ်စပ် ဖြစ်သည် ။ အင်္ဂလိပ်တို့ က အင်းစိန်ထောင်ကို နန်းတော်ထက် တစ်မိုင်လျှော့၍ စီစဉ်ခဲ့သည် မှာ ဂမ္ဘီရ သဘောအကြောင်းရှိသည် ဟု လည်း အချို့က ထင်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် တိတိကျကျ မည်သူမျှ မသိချေ။

သံဃဂိုဏ်းပေါင်းစုံ ညီညွတ်ရေးကို အကြောင်းပြု၍ (၂၉-၅-၁၉၈၀) နေ့က အပြင်ကို ရောက်လာ တော့ စာပေနယ်ကို ပြန်လည်ခြေချနိုင်ရန် အတွက် စတင်ကြိုးစားလှုပ်ရှားရသည်။ ။ မိမိ လုံးချင်းစာအုပ် တွေ မအောင်မြင်မီက လုံးချင်းထုတ်ရ၍ အောင်မြင်လျှင် သူငယ်ချင်းများ ၊ စာအုပ်တိုက် လုပ်နေကြ သော သူများကို သုံးအုပ်စီပေးမည်ဟု ကတိစကားဆိုဖူးသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိမိနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေသူ အောင်နေဦး(စစ်တောင်းစာပေ)ကို သုံးအုပ်၊ ထီလာဇော်လင်း (တမာမြိုင်စာပေ)တို့ ကို သုံးအုပ်၊ ရွှေပြည်တော်သာစာပေအတွက် ဥက္ကလာမြဒင်ကို တစ်အုပ်နှင့် ချစ်မိုးဦးစာပေ ကိုအောင်သူတို့ ကို တစ်အုပ်စီပေးပြီးမှ ထောင်ထဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။

(၇၄)ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် မိမိ ထောင်ထဲရောက်သွားပြီး ဩဂုတ်လတွင် ချစ်မိုးဦးစာပေမှ ‘လောဘ မြစ်ပင်လယ်’လုံးချင်းထွက်ပြီး စာပေဗိမာန်မှာ ပေးထားခဲ့သော ‘ဆင်လုပ်သား’စာအုပ် ထွက်သည်။ ။

ထောင်က ထွက် လာပြီး စာပေနယ်ကို ခြေပြန်ချရန် ကြိုးစားသော အခါ အောင်နေဦး၏ စစ်တောင်းစာပေမှာ လည်း ရေမျောသွားပြီ။ ထီလာကိုဇော်လင်းဆီ သွားတော့လည်း တမာမြိုင်က မဖူး မပွင့်နိုင်တော့။ ထိုအခါ ယခင်က မိမိဆီ လာပြီး လုံးချင်းစာမူတောင်းဖူးသော ဘာသာခြားစာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်ဆီသွား၏။ စာအုပ် မထုတ်တော့။ အထည်အလိပ် ရောင်းနေသည် ဟု ပြောသည်။ ။ ထို့နောက် တရုတ်အမျိုးအသား စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်ဆီ သွားပြန်၏။ စနည်းနာသည့် သဘော ပြောကြည့်သော အခါ ထိုစာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်က...

"ဆရာတို့ ရေးတဲ့ စာမျိုးတွေက ခု ရောင်းမကောင်းတော့ဘူး။ ဝလေ ခု စိုင်းတွေထုတ်တယ်။ စိုင်း ရေးပေးပါလား"ဟု ပြော၏။ ဘာစိုင်း

မှန်း မသိ။ စိုင်းဆိုလို့ မိမိက စိုင်းထီးဆိုင်တစ်ယောက်သာ သိသည် ။
သူပြောသော စိုင်းစာအုပ် မိမိ မရေးတတ်။ သူက စာပေရေးစီးကြောင်း
၏ ပြောင်းလဲသွားပုံကို ပြောပြသည် ။ မိမိလို့ လုံးချင်းအောင်မြင်ခဲ့သော
(၇၂) (၇၃) (၇၄) အခြေအနေမရှိတော့။ စာပေခေတ် ပြောင်းသွားသည် ။
မိမိ ထောင်ထဲဝင်စ (၇၄)ကမူ လုံးချင်းတွေ အလွန်ရောင်းကောင်းခဲ့သ
ည် ဆို၏။

လုံးချင်းစာအုပ်ဆိုလျှင်ပြီးရော။ နာမည်ရသော၊ နာမည်မရသော မ
ည်သူရေးရေး လုံးချင်းဖြစ် လျှင်ပြီးရော စာအုပ်အငှားဆိုင်တွေက ညနေ
ထိတောင် စောင့်ဝယ်ကြသည် ဟု ပြောပြ၏။ စာအုပ် အငှားဆိုင်တွေ တ
စ်ခေတ်ထလာသလို ရုပ်ပြတွေလည်း အလွန်ရောင်းကောင်းခဲ့၏။ ယခု
ထိုအခြေအနေ မရှိတော့။

***

(၂)

မိမိ ထောင်ထဲနေခဲ့ရသော (၆)နှစ်တာ ကာလတွင် စာပေရေးစီးကြောင်း ပြောင်းသွားပြီး လက်ရှိ မှာ သိုင်းဝတ္ထုနှင့် ရုပ်ပြစာ အုပ်တွေသာ ခေတ်စားနေပြီး (၇၄)က ရောင်းအားကောင်းခဲ့သော လုံးချင်း တွေလည်း မရောင်းရတော့ဟု ဆိုသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ပြဆိုသည် ကတော့ မိမိလည်း မရေးတတ်။

ဇာတ်ညွှန်းသဘောဆန်သည် ဟု ထင်၏။ မိမိရေးပေးသော ဇာတ်လမ်းကို ဇာတ်ညွှန်းဆရာက တစ်ခါတည်းဖြတ်ပြီးမှ ရုပ်ပြရေးသူ ပန်းချီဆရာကို အပ်ရမည်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်တည်းနှင့် မဖြစ်သော အလုပ်။ သည် တော့ စိုင်းဝတ္ထုရေးပေးရင် ထုတ်ပေးမည်ဆိုသော ထုတ်ဝေသူ စကားကြောင့် သိုင်းဝတ္ထုတွေကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်၏။ လက်တစ်ဖက်ပြတ် သိုင်းသမား၊ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် သိုင်း ဇာတ်လိုက်မင်းသား၊ နှစ်ဖက်ပြတ်၊ မျက်လုံးနှစ်ဖက်လပ်၊ တစ်ဖက်လပ်၊ စုံလုံးကန်း၊ ခြေတစ်ပေါင် ကျိုး၊ အတွင်းအား၊ အပြင်အား၊ ရေသိုင်း၊ လေသိုင်း သိုင်းဝတ္ထုများသည် လက်က မချနိုင်အောင် ကောင်းသည်။ ။ သို့သော် ခက်နေသည် မှ မိမိက မရေးတတ်။

သည် တော့ မိမိ၏ အတွေးထဲမှာ မိမိအား ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းထုတ်ပေးဖူးသူ သင့်စာပေမှ ဦးနီကို သွားသတိရသည်။ ။ စုံစမ်းကြည့်တော့ ယခင်အတိုင်း ဖဆပလ၌ပင် ရှိနေသေးသည်။ ။ လုံးချင်း စာအုပ်တွေ ထု

တံ၊ မထုတ်တော့ မသိရသေး။ မိမိ၏ ပထမဦးဆုံး ‘မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ’ကို ဦးနီ ကပင် ထုတ်ပေးဖူးသည် ။ ဒုတိယလုံးချင်း အမျိုးသား စာပေဆုရ ‘အောင်ပွဲသို့ ချီရာဝယ်’စာအုပ်ကို လည်း သင့်စာပေမှ ဦးနီပင် ထုတ်သည် ။

ထိုခေတ်က ဝတ္ထုဆိုလျှင် နှစ်ကျပ်တန် ဝတ္ထုများ သာ အထုတ်များကြ၏။ နာမည်ကြီး စာရေး ဆရာများ ၏ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ ကိုပင် ထုတ်ဝေသူတွေက ပ၊ ဒုခွဲ၍ နှစ်ကျပ်တန်သာ ထုတ်ကြ၏။ ဥပမာ မိမိနှင့် အတူ တစ်နှစ်တည်း ဘာသာပြန်ဆုရသော ဆရာမြသန်းတင့်၏ ‘စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး’ ကိုပင် ဆယ်တွဲလား၊ ဆယ်နှစ်တွဲလားမသိ ခွဲထုတ်သည် ။

မိမိ၏ ‘မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ’မှာ အထူးကြီး၊ ငါးကျပ်တန်လောက်ထုတ်မှ ဖြစ်မည်။ စာမူ အထူးကြီးက သောင်တင်နေသည် ။ ဆရာ မြဝတီရဲခေါင်၊ ကိုကြည်တင်ဦး (ကဗျာဆရာ၊ ကွယ်လွန်)၊ ထီလာဇော်လင်းတို့ က သူတို့ နှင့် သိသော (လက်ရှိ) လုံးချင်းဝတ္ထုတွေလည်း ထုတ်ဝေနေသော စာအုပ် တိုက်များကို လှည့်ပြ စပ်ဟပ်ခဲ့ကြသည် ။ မိမိ၏ ‘မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ’ကို နှစ်တွဲခွဲထုတ်မည်ဟု တော့ သူတို့ သွားစပ်ကြသော စာအုပ်တိုက်များက ပြောကြသည် ဆို၏။

‘နှစ်တွဲ ခွဲထုတ်မလား’ဟု သူတို့ က မေးကြ၏။ မိမိက နှစ်တွဲခွဲထုတ်မည်ကို လက်မခံ။ တစ်အုပ် တည်း ထုတ်ရမှ ထုတ်မည်ဟု ခေါင်းမာနေသည် ။ ဤသို့နှင့် မိမိ၏ ‘မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ’စာမူ သည် မိမိဆီ၌ ပင် ရှိနေ၏။

မှတ်မိသေး၏။ မိုးဦးကျတစ်နေ့ မနက်ခုနစ်နာရီလောက်မှာ ထီလာဇော်လင်းနှင့် လူကြီး တစ်ယောက် ထီးချိုင်းကြားညှပ်၍ ရောက်လာကြ

၏။ ထီလာဇော်လင်းက လူကောင်သေးသေး ညှက်ညှက်၊ လူကြီးက ရုပ် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း။ စာရေးနေရင်း သူတို့ ကို တစ် ချက် လှည့်ကြည့်ရ၏။

ထီလာဇော်လင်းက-

"ဦးလေး ထိုင်၊ ဒါ ဦးလေးတွေ့ချင်တယ်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာ ဖိုးကျော့ ပဲ"ဟု မိတ်ဆက်သဘော ပြောသည် ။

လူကြီးက မိမိအိပ်သော ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်၏။ သူ့ထီးရှည်ကြီးကို ခု တင်နှင့် မှေးထောင်လိုက် သည် ။

ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းတွင် စားပွဲတစ်လုံး၊ စာထိုင်ရေးသော ကုလားထို င်တစ်လုံး၊ အိပ်သော ခုတင် တစ်လုံးသာရှိ၏။ ထီလာဇော်လင်းကတော့ ရောက်နေကျမို့ အခန်းထဲကို တန်းခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

"အေးကွ၊ မင်းမှာ လုံးချင်းစာမူတစ်ခုရှိတယ်၊ ကောင်းတယ်လို့ ငါကြားနေတာ ကြာပြီ။ ဒီကောင့်ကို မင်းဆီက စာမူ ငါ့ယူပေးပါ ပြော တာလည်း ကြာပြီ။ ဒီကောင်က ငါ့ဆီတော့ မလာဘဲ မင်းစာနဲ့ သူဌေး တွေကို မျက်နှာသွားလုပ်နေတာ။ ခု သူ့သူဌေးတွေက ဘယ်သူမှ တစ်တွဲ တည်း ထုတ်ပေးမဲ့လူ မရှိတော့မှ ငါ့လာပြောတာ"

သူ့အပြောကို ထီလာဇော်လင်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း တဟဲဟဲ ရယ်နေ ၏။

ထိုလူကြီးကိုကြည့်ပြီး မိမိစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ တခြားထုတ် ဝေသူတွေက မိမိကို စတွေ့ တွေ့ချင်းလည်း ဆရာခေါ်ကြသလို နောက် လည်း ဆရာဟု သာ ခေါ်ကြ၏။ ဒီလူကြီးက တွေ့တွေ့ချင်း မိမိကို မင်းန င့် ငါနှင့် ပြောသည် ။ အပေါက်ကတော့ မဟုတ်သေးဟု စိတ်ခလုတ် တို

က်မိစဉ်...

"အဲဒီမြေဆီ ... အဲ ... ဘာရယ်ကွ"

ထီလာဇော်လင်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မိမိကိုလည်း အကဲခတ်သလို ကြည့်၏။

"မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲလေ ဦးလေး၊ စောစောကပဲ ဦးလေးကို ပြောပြီးပြီပဲကို"

မိမိက ဘာစကားမျှ မပြောသေးဘဲ သူ ခေါ်လာသူအား အကဲခတ်နေသည် ကို အားနာသွား၍ လား မသိ။

ထိုအခါမှ ...

"ကိုကျော့ ဒါ သင့်စာပေတိုက်က ဦးနီပါ။ ကိုကျော့စာမူကို ထုတ်ချင်တယ်ပြောလို့ ခေါ်လာ တာပါ ဟဲ ... ဟဲ .... ဟဲ"ဟု ဆို၏။

"အေးကွ၊ မင်းစာမူသတင်း ငါကြားတယ်။ ခု အဲဒီစာမူ မင်းဆီမှာ ရှိလား။ တခြားတိုက်တွေ များ မူပွားပြီး ပေးဖတ်ခိုင်းထားတာရှိလား"

"မရှိပါဘူး ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိပါတယ်"

"အဲဒါဆို ခုပေးလိုက်ကွာ၊ ငါ့တိုက်ကတော့ ဝတ္ထုသိပ်မထုတ်ဘူး။ ငါ ဝတ္ထုထုတ်တဲ့ စာရေးဆရာ ဆိုလို့ ကိုတင်အောင်ရယ်၊ ကိုမြသန်းရယ်၊ နိုငံဝင်းရယ်ပဲ ရှိတာ။ ခု မင်းပါဆို လေးယောက်ပဲ"

သူပြောသော ကိုတင်အောင်၊ ကိုမြသန်းဆိုသည် မှာ ဆရာ ဗန်းမော် တင်အောင်နှင့် ဆရာမြသန်း တင့်၊ ဆရာနိုင်ဝင်းဆွေတို့ ကို ပြောသွားခြင်းဖြစ်သည် ကို နောက်မှ ကျွန်တော် သိရ၏။ ထိုစဉ်က ဆရာ မြသန်းတင့်ကို မိမိ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။ ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်ကိုတော့ အ

င်းစိန်က ဂန္ထဝင် စာကြည့်တိုက်တွင် စာပေဟောပြောပွဲ သွားနားထောင်ရင်း ဝေးဝေးက တစ်ခါမြင်ဖူး၏။ ကိုနိုင်ဝင်းဆွေ ကတော့ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ‘မဟူရာမေတ္တာ’ကို အခန်းဆက် ရေးနေတုန်းက မိမိ၏ စာကြည့်တိုက်ကို နှစ်ခါလာသွားဖူးသဖြင့် သိနေသည် ။ ထိုစဉ်က ကိုနိုင်ဝင်းဆွေသည် သင့်စာပေမှ လုံးချင်း နှစ်အုပ်၊ သုံးအုပ်ပင် ထုတ်ပြီးနေပြီ။

ဦးနီသည် မိမိအား ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ပေးပါမည်ဟု တစ်ခွန်းမပြော။ စာမူရသည် နှင့် ...

"ကဲ ... ငါတို့ ပြန်ဦးမယ်၊ မင်း တိုက်ကိုလာခဲ့ဦး"ဟု ပြောပြီး ထီလာဇော်လင်းနှင့် ပြန်သွားကြ သည် ။ မိမိကလည်း စာမူခ မည်ရွေ့မည်မျှ ပေးရမည်ဟု ဦးနီကို မပြောလိုက်။ ဤစာမူမှာ မြဝတီရဲခေါင်၊ ကြည်တင်ဦး၊ ထီလာဇော်လင်းတို့ လိုက်စပ်ကြသဖြင့် တိုက်အတော်များများကလည်း အပယ်ခံထားရ သလိုဖြစ်နေရာ စာအုပ်ဖြစ်လျှင်ပြီးရောသဘော နှင့် ပေးလိုက်သည် ။

ညနေကျတော့ ထီလာဇော်လင်းက မိမိဆီ ပေါက်ချလာ၏။

"ကိုကျော့ ဒီလူကြီးပုံစံကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော့်ဆို ‘ယချီး’ ‘ယီး’ ဆဲချင်ဆဲတာ၊ ခင်ဗျားကို မလေးစားလို့ မဟုတ်ဘူး ။ သူက သူ့ထက်ငယ်တဲ့ လူဆို ရင်းရင်းနှီးနှီးသဘော မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပဲ ပြောတတ်တယ် ။ ဆရာကြီးတွေတောင် ကိုတင်အောင်၊ ကိုမြသန်းပဲ ခေါ်တာ ပြောတာ။ စာမူခလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးမှာ ပါ။ တစ်ရက်တော့ သူ့ဆီ သွားလိုက်ဦး"

ဟု ဦးနီ၏ သဘောထားကို လေပြေလာထိုးသွား၏။

ထိုစဉ်က ထီလာဇော်လင်းသည် တမာမြိုင်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ရန် တာရှုနေသည် ။ ဦးနီဆီ ကလည်း ငွေအား၊ ဉာဏ်အား အကူအညီရ

နေပုံ ရှိ၏။

သည် လိုနှင့် လေးငါးရက်ကြာတော့ ဦးနီဆီ မိမိရောက်သွားသည် ။

"မင်းစာမူ ငါ စာစီခိုင်းထားပြီ၊ ပရလည်း ဟိုကောင်ကို ဖတ်ခိုင်းရမယ်"

မိမိစာမူကို ပရဖတ်မည့် ဟိုကောင်ဆိုသည် မှာ ဘာကောင်မှန်းလဲ ကျွန်တော် မသိ။ မိမိကိစ္စ လည်း မဟုတ်သဖြင့် မေးလည်း မမေးမိ။ နောက်တော့မှ သိရသည် မှာ ယခု လာဘ်မိုးစွေစာပေတိုက် ပိုင်ရှင် ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး ဖြစ်နေသည် ။ သင့်စာပေက ထွက်သမျှစာအုပ်တွေကို ထိုစဉ်က ကိုမောင်မောင်မြင့်အေး အကုန် ပရဖတ်ရသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးက ရေဒီယို တပ်ဆင်နည်း၊ ပြုပြင်နည်း၊ ဂီတမြည်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရသည် ကအစ အလွတ်နီးနီးရနေသည် ဆို၏ ။ ဦးနီကလည်း ထိုစဉ်က သူပြောသလို ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ များများ မထုတ်။ ရေဒီယိုပြင်နည်း၊ ဆေးပညာ ပေး၊ စိုက်ပျိုးရေး စသည့် စာအုပ်များသာ အထုတ်များ ၏။ (ဆရာ ဒေါက်တာအောင်ခင်ဆင့်၏ ကျန်းမာရေးဆေးပညာပေးစာအုပ်ကလည်း မိမိနှင့် အတူ တစ်နှစ်တည်း ဦးနီတိုက်ထုတ်။ ထိုနှစ်က အမျိုးသားစာပေဆု သူတိုက်က နှစ်အုပ်ရသည် ။ ဆရာမင်းယုဝေ၊ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၊ ဆရာဗန္ဓရ ဝင်း၊ ဆရာမြသန်းတင့်တို့ လည်း မိမိနှင့် အတူ တစ်နှစ်တည်း အမျိုးသားစာပေဆု ရကြသည် ။)

ဆရာဗန်းမော်တင်အောင်၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာအောင်ခင်ဆင့်တို့ နှင့် မူ မိမိသည် ဦးနီဆီ ရောက်မှ သိကျွမ်းခင်မင်ကြသည် ။ ကိုနိုင်ဝင်းဆွေကမူ ထိုစဉ်က နယ်၌ နေသူဖြစ်၍ သိပ်မတွေ့ရ။ ဦးနီဆီကို ပထမတစ်ခေါက်ရောက်၍ အပြန်မှာ ငွေ (၆၀၀) ပေးလိုက်သည် ။ မိမိ တော်

တော် ဝမ်းသာ သွားသည် ။ ထိုစဉ်က ရွှေတစ်ကျပ်သားကို (၅၀၀)ကျပ်
သာ ရှိ၏။

***